

1. VECHIUL TESTAMENT

Rugăciunea de pocăință a regelui Manase

Regele Manase a domnit peste Iudeea, vreme de 55 de ani, cam cu șapte secole înainte de Cristos. Se spune că a fost un rege contradictoriu. În vremea lui, economia regatului mergea destul de bine, negoțul prospera, recoltele erau bune și schimburile comerciale cu vecinii erau din ce în ce mai profitabile. În același timp, însă, Manase a zăpăcit complet mințile celor pe care îi conducea, devenind liderul unei sminteli colective antologice din vremurile Vechiului Testament. Manase a condus, cu mână sigură, poporul întreg pe drumul depărtării de Dumnezeu, guvernând, totuși, bine treburile generale ale statului. Nebunia ieșirii poporului condus de Manase de sub cuvântul lui Dumnezeu a înregistrat toate păcatele cu putință: a înflorit idolatria, Manase se ruga la soare, la lună și la stele, au reapărut altarele pentru zeul Baal, templul s-a umplut de altare mai mici sau mai mari pentru diferiți zei, Manase ghicea viitorul, practica spiritismul, se înconjura de vrăjitori, chema spiritele morților și a ajuns chiar să-și îngroape de vii doi fii, într-un ritual înspăimântător pentru idolul Moleh.

Era un rege sângeros și ajunsese să-i placă să ia viața multor oameni care nu-i greșiseră cu nimic. Totuși, pentru că economia mergea bine, poporul nu se revolta, ci, mai degrabă, îl urma. Dumnezeu l-a avertizat pe Manase că drumul e rău și că aprigă va fi pedeapsa pentru ceea ce face. Cu niciun rezultat. Atunci, regele Asiriei a invadat Iudeea, l-a luat prizonier pe Manase și l-a dus în Babilon (aflat, în acel timp, sub control asirian). Condițiile de detenție ale lui Manase au fost cumplite. Se zice că era legat cu un lanț de gât și de picioare, care îl ținea permanent aplecat, într-o cușcă în care, oricum, nu putea să stea în picioare. Se mai zice că i se dădea de mâncare numai de două ori pe săptămână și de băut doar o dată pe zi. Era, de asemenea, expus admonestărilor și insultelor celor care treceau pe lângă cușcă. Spre surprinderea generală, după mai mulți ani petrecuți în asemenea condiții, Manase nu murea. Aflat în acest îngrozitor prizonierat, Manase a început să se roage la Dumnezeu tatălui său, la Dumnezeu cel adevărat, să-l ceară iertare și îndurare.

După un timp, Dumnezeu l-a ascultat și Manase a fost eliberat. După anii petrecuți încovrigat în cușcă, la eliberare, coloana lui vertebrală nu se mai putea îndrepta și abia se deplasa, încovoiat ca un cerc. Totuși, încet-încet, Manase și-a revenit. Mai mult, a reușit să redevină regele Iudeii. Revenit pe tron, Manase a făcut tot ce a depins de el ca poporul iudeu să se întoarcă la Dumnezeu și Iudeea să recapete identitatea religioasă firească. Nu i-a fost deloc ușor, pentru că oamenii care îl urmaseră foarte lesne în sminteală îl urmau mult mai greu pe calea îndreptării.

Pe perioada detenției, a compus o rugăciune de iertare și îndurare, ce a rămas în tradiția Bisericilor răsăritene, fiind ultima carte din Vechiul Testament, însă este considerată apocrifă (necanonică) în Bisericile de tradiție apuseană.

Rugăciunea:

Doamne Atotțiitorule, Dumnezeul părinților noștri, al lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov și al seminției lor celei drepte, Cel ce ai făcut cerul și pământul cu toată podoaba lor, Care ai

legat marea cu cuvântul poruncii Tale, Care ai încuiat adâncul și l-ai pecetluit cu numele Tău cel temut și slăvit, înaintea Căruia toate se tem și tremură din pricina atotputerniciei Tale; pentru că nimeni nu poate să stea înaintea strălucirii slavei Tale și nesuferită este mânia urgiei Tale asupra celor păcătoși.

Nemăsurată și neajunsă este și mila făgăduinței Tale, căci Tu ești Domnul cel Preaînalt, bun, îndelung-răbdător și mult-milostiv, Căruia Îi pare rău de răutățile oamenilor.

Tu, Doamne, după mulțimea bunătății Tale, ai făgăduit pocăință și iertare celor ce Ți-au greșit și după mulțimea îndurărilor Tale ai hotărât pocăință păcătoșilor, spre mântuire. Așadar Tu, Doamne, Dumnezeul celor dreapți, n-ai pus pocăință pentru cei dreapți: pentru Avraam și Isaac și Iacov, care nu Ți-au greșit Ție, ci ai pus pocăință mie, păcătosului, pentru că am păcătuțit mai mult decât nisipul mării. Multe sunt fărădelegile mele și nu sunt vrednic a căuta și a privi la înălțimea cerului, din pricina mulțimii nedreptăților mele. Strâns sunt eu cu multe cătușe, încât nu pot să-mi ridic capul și nu am nici loc de odihnă, pentru că Te-am mâniat și rău am făcut înaintea Ta; n-am împlinit voia Ta, nici am păzit poruncile Tale, ci fapte urâte am făcut, înmulțindu-mi smintelile.

Dar acum îmi plec genunchii inimii, rugând bunătatea Ta și zicând: Am păcătuțit, Doamne, am păcătuțit și fărădelegile mele eu le cunosc; însă tot eu cer, rugându-Te: iartă-mă, Doamne, iartă-mă și nu mă pierde din pricina fărădelegilor mele, și nici nu mă osândi la întuneric sub pământ, căci Tu ești, Dumnezeule, Dumnezeul celor ce se pocăiesc. Arată-Ți peste mine bunătatea, mântuiește-mă pe mine, nevrednicul, după mare mila Ta și Te voi preaslăvi în toate zilele vieții mele; căci pe Tine Te slăvesc toate puterile cerești și a Ta este slava în vecii vecilor. Amin.

2. NOUL TESTAMENT

MATEI cap. 6, 1-18 – despre fapte bune, rugăciune, iertare și post

1. Luați aminte ca faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri.
2. Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor.
3. Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta,
4. Ca milostenia ta să fie în ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.
5. Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor.
6. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.
7. Când vă rugați, nu spuneți multe ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate.
8. Deci nu vă asemănați lor, că știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să

cereți voi de la El.

9. Deci voi așa să vă rugați: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău;
10. Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.
11. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi;
12. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;
13. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!
14. Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc;
15. Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.
16. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor.
17. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală,
18. Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.

3. TRADIȚIA BISERICII

Rugăciunea Sfântului Efreim Sirul (secolul al IV-lea d.Cr.) – ce se rostește în Postul Mare.

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul! (Luca 18, 13)

Dumnezeule, curățește-mă pe mine, păcătosul! (Luca 5, 12)

Cel ce m-ai zidit, Dumnezeule, mântuiește-mă! (Ps. 118/119, vers. 73 și 94)

Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă! (Ps. 142/143, 2; Matei 6, 12)

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

